

CASAL DE JUBILATS DE SALT

la farga

ANY VII • N.º 65 • MARÇ 1985

**El punt d'anís
de Ràdio Salt.**

Pàgs. 3, 10, 11 i 19

Teva/Meva; amb en Santi Font

Pàgs. 8 i 9

MARCONI

Editorial

Sumari

Editorial

Mil i una imatges a Ràdio Salt.....3

Vida del Casal

Elecció de President al Casal.....4

Carnestoltes l'11/85.....4 i 5

La Gallineta

Sant Roc tot un aplec.....6 i 7

Teva/Meva

Santi Font i Bosch, volador.....8 i 9

L'Espieta

2 i 1.....10

Marconi a Salt

El punt d'anís de Ràdio Salt.....10 i 11

Programació de dilluns a dissabte....11

La Tribana

Els brunyols de Setmana Santa12 i 13

Finestra

En Miquel Plana, d'Olot a Salt.....13

Finestra Oberta

Miquel de Palol, i la Girona del

tombant de segle.....14 i 15

Recull d'història de Catalunya..14 i 15

L'esclat de l'alba

Konstandinos P. Kavafis.....17

Imatges

25 anys escoltes.....18

Cartes a La Farga

Una abraçada d'en Josep Cebrian.....18

Cagaferro

La vida amb humor

Ràdio Salt. Collita del 84.....19

Edita: Casal de Jubilats de Salt.
Consell de Redacció: Lluís Mateu, Quim Pla, Miquel Casellas, Narcís Burch, Guillem Terribas, Martí Fita, Joan Boada, Ventura Pau, Jaume Bosch, Joan Ros, Josep M. Macias, Francesca Laguarda, Emili Gisperi, Joan Llorens, Josep M. Oliveres i Manuel Lladó (fotograf).
Publicitat: Marta Vilagran i Josep Plazas «l'ites».
Compaginació i Disseny: Manuel Mesquita
Correcció: Antoni Ruscalleda.
Administració: Miquel Casellas, Josep Cebrian
Distribució: Josep Gassiot, Pitu Geli i Josep Cebrian.
Tiratge: 1.300 exemplars.
Redacció: Passeig Verdaguier, 1 - Tel. 23 04 98 SALT
Impressió: Pàges Impremta Angles - Tel. 42 01 07.
ANGLES (Girona)
Dipòsit Legal: GI 356/79

La Farga no es fa responsable dels articles signats que apareixen en la revista, responsabilitat que recau en els seus autors.

DEL NO-RES HEM ASSOLIT LES MÉS ELEVADES COTES DE MISERIA

AIXÒ ÉS RÀDIO SALT

Un any de treball, 4.000 hores de feina i es fa sentir a Salt, més enllà de la comarca de l'Alt Empordà. Marconi ha fet de les seves. Col·laborant amb el segon any de la seva vida, el nostre companyisme està: Joan Gassiot, Josep Gubert, i Guillem Marconi.

El que són

4.000 hores de feina

El punt d'anís de Ràdio Salt

Programació de dilluns a dissabte

La Tribana

Els brunyols de Setmana Santa

Finestra

En Miquel Plana, d'Olot a Salt

Finestra Oberta

Miquel de Palol, i la Girona del tombant de segle

Recull d'història de Catalunya

L'esclat de l'alba

Konstandinos P. Kavafis

Imatges

25 anys escoltes

Cartes a La Farga

Una abraçada d'en Josep Cebrian

Cagaferro

La vida amb humor

Ràdio Salt. Collita del 84

Mil i una imatges a Ràdio Salt

«Una imatge val més que mil paraules, una paraula pot suggerir mil i una imatge».

M.ª Crehuet - Direct. RAE -
A les Jornades Marconi

«El poble de Salt», «Despertar», «El Libertador», «La Farga», «Ràdio Salt», juntament amb tots els butlletins interns i externs editats a Salt per les entitats culturals, esportives o veïnals que pul.lulen pel poble, han configurat i configuren el panorama comunicatiu a Salt.

Fer esment en aquesta editorial del primer aniversari de Ràdio Salt/emissora municipal ens porta obligatòriament a recordar així mateix, els ja set anys de «La Farga» que teniu a les mans i la desaparició forçada i forçosa de tota la premsa local saltenca al 1939. Ràdio Salt neix ara fa un any, com una eina més; comunicativa tot i sentint-se intuitivament hereva de la tradició arrelada per la llibertat d'expressió que caracteritza Salt.

Expressió, impressió, emissió... Recepció, comunicació, expressió. És el cercle màgic obert. En un any ha estat la màgia la principal protagonista de Ràdio Salt. Emetre des d'uns estudis d'escassos metres quadrats, amb els aparells mínims, amb la bona voluntat d'un col·lectiu de persones encisades per la ràdio, ha estat possible gràcies a la constant «presència» màgica d'en Guillem Marconi (1874-1937), «l'inventor de la ràdio».

En un any, Ràdio Salt, «del no-res ha assolit les més elevades cotes de misèria» —com diu l'Equip de Redacció de l'emissora municipal al «Marconi»— i ha dibuixat un equip humà, que radiofònicament, donarà molta guerra al llarg d'aquest segon any en antena.

Si Ràdio Salt l'encerta, comunicativament parlant, tots en sortirem beneficiats. L'immediatesa de la ràdio; la facilitat del servei —tan sols cal girar el dial i situar-lo al 103.FM; la companyia del mitjà, calent per si mateix; allò que d'agent normalitzador de l'idioma i catalitzadora de les iniciatives més imaginatives te la ràdio són un esbós de l'aquarel·la d'imatges que suggereix la bona ràdio. I Ràdio Salt és la millor emissora de la vila.

Llarga vida per les mil i una imatge, des de La Farga, que escolta.

Elecció de President al Casal

El dia 18 de gener, la Taula Electoral va convocar Assemblea Extraordinària de Socis per elegir nou President del Casal. D'entrada hem de dir que les poques persones que vàrem assistir a l'Assemblea, vàrem sofrir una forta decepció en comprovar el poc nombre de socis que acudien a la reunió; creiem que aquest desinterès diu molt poc a favor dels socis i no entenem aquesta actitud, ja que si no s'està d'acord amb alguna cosa s'ha d'exposar a l'Assemblea de Socis i allí ningú va obrir boca, sinó per lloar la feina feta per la Junta que va plegar. Malgrat que algun dels presents era partidari de tancar completament el Casal durant vuit dies i convocar una nova Assemblea, es va tirar endavant l'Ordre del Dia, informant el President de la Taula Electoral que no s'havia rebut cap candidatura en els terminis establerts. Llavors va pregar en nom de la Junta sortint i dels socis que el Sr. Macias continués dos anys més en la Presidència. El Sr. Macias va acceptar l'oferiment a contracor, donat el desolador panorama de l'Assemblea amb nul·la participació de socis. En la primera reunió de Junta del mes de febrer, es farà pública la llista de la nova Junta del Casal.

A. Moisel

Vida del Casal

A. Moisel

Carnestoltes l'11/85

Els avis del Casal varen celebrar el Carnestoltes a l'engrós; primer a Lloret, el dissabte i el diumenge, i després al Casal, el dimarts amb disfresses incloses.

Dies 16 i 17 de febrer.— Carnestoltes a Lloret de Mar.

Com fa ja alguns anys, el Casal va organitzar una sortida de cap de setmana a Lloret de Mar, amb motiu del Carnestoltes. La Festa es va desenvolupar als magnífics salons de l'Hotel «DON JUAN», pel fet de quedar-se a dormir al mateix hotel, la gresca va durar fins altes hores de la matinada, amb la música variada i alegre de la Principal de la Bisbal.

LA TRANQUIL·LITAT
D'ESTAR BEN
ASSEGURAT

VENEM
IMATGE DE
CONFIANÇA!!

REUNION
ASSEGUANCES

Manuel de Falla, 38
Tel. 23 67 09
SALT (Girona)

Balmes 15, entlo., 4.º
Tels. 21 49 62 - 21 49 54
GIRONA

Dia 19 de febrer.— Ball de Carnestoltes al Casal.

Aquest any vàrem encetar les sessions de ball el dimarts de Carnaval, i amb la participació del Conjunt La Tòria es va reunir un animat ball, repartint-se coca i xampany a la mitja part entre els assistents; la Junta, davant l'acceptació que tenen les sessions de

ball, té pensat de fer-les amb més freqüència, si la nostra economia ens ho permet, ja que no deixa de ser un bon exercici per a mantenir-se en forma. (Fotos: MOISET)

Carnets de soci any 1985.

Ja fa dies que es procedeix al cobrament de les quotes de soci de l'any

1985, i novament volem demanar la col.laboració dels socis, domiciliant el pagament de les seves quotes a una llibreta o cte. corrent, ja que això ens estalvia molt de temps i diners, que prou falta fan al Casal.

Sport Garatge, s.a.

Josep Casals

Reparacions • Engrassament • Neteja

Passeig Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 SALT

**Subministres
Catalunya, s.l.**

VOLVO

Camions i Autocars

Passeig Marquès de Camps, 3
Tels. 23 33 11 - 23 78 83
SALT

**RADIO

INGELATS**

TVC
VIDEO BETAMAX
BETAMOVIE, BETA HIFI
COMPACT DISC
EQUIPS ALTA FIDELITAT
ORDINADORS HIT-BIT
ÀUDIO PORTÀTIL, ACCESORIS

Carrer Angel Guimerà, 63
Tel. 23 52 15 SALT (Girona)

L'aplec de St. Roc té una data precisa: la del segon diumenge de Quaresma. No fan falta ni cartells ni convocatòries prèvies, el poble ja ho sap, i espontàniament, el segon diumenge de Quaresma acut a l'aplec.

L'aplec en honor dels sants Menna i Roc convoca un gran nombre de veïns de tota la comarca. És, tal vegada, el més massiu de les nostres contrades, si descomptem el de Sant Mer, que és encara més popular i multitudinari.

JAUME TARRÚS GALTER

LLICENCIAT EN CIÈNCIES FÍSQUES
OPTIC DIPLOMAT

OPTICA TARRÚS, S.A.

Santa Clara, 54 — Tel. 21 37 50 GIRONA

Dr. Ferran, 1 — Tel. 23 06 61 SALT

- * Màxima varietat i qualitat en models de montures
- * Adaptació de Lents de Contacte
- * Lents de Potència Progressiva.
- * Vidres Zeiss
- * Graduació de la vista amb refractòmetres automàtics computeritzats

DESCOMPTE DEL 10% PER A JUBILATS SOCIS DEL
«CASAL DE JUBILATS»

Sant Roc: tot un aplec

Ja uns dies abans la gent en parla. A redós del prat de l'església parroquial del poble de Vilablareix, comencen a instal·lar-s'hi atraccions, els populars «cavallitos», alguna bunyoleria, parades de joguines, taules on es vendran torrons, els típics torrons de Sant Roc de tan bon gust per als qui tenen bon dentat, parades de menjar i beure i els objectes de nyigui-nyogui, que tant atreuen la mainada.

L'endemà, totes les carreteres que duen a l'aplec esdevindran col·lapsades. Un formigueig tant humà com de vehicles, acut a l'aplec. Embussos, xiulades, roncar de motos, caminar de persones, crits, ànims, sorolls, tot un moviment, un bellugeig de persones que no es vol perdre la diada.

Sant Roc, a Vilablareix, és a quatre passes de Salt, i els saltencs cada any hi són presents en-massa.

Els actes són els tradicionals de l'aplec. No cal excessiva preparació ni tampoc imaginació per organitzar-los: el mèrit de l'aplec és que ja s'organitza per ell mateix. El poble ja sap què hi trobarà: missa pels qui vulguin anar-hi, sardanes pels qui en vulguin ballar, i les conegudes atraccions que faran més divertida la diada. Hi ha sempre allò que mai no pot faltar: el joc de cartes per a mirar qui treu més torrons, els números de la rifa que et sortegen algun o altre lot, però mai no treus..., els jocs de cucanya: l'estirar o saltar corda...

El punt central és, però, el dinar. Al mig dels boscos d'alzines, al costat d'un marge o al mig d'un prat, la gent s'aplega, en colles, a dinar. Cap al migdia, sentireu flaires d'arròs o costelles a la brasa que us obriran la gana i us faran venir decandiment! Els fums i les olors del menjar que s'està cuinant es-

devé tot un ritus, un símptoma de vida, un petit espectacle vivent.

Els grups i les colles són múltiples escampats arreu de la muntanya, fins arribar a la pròpia ermita de St. Roc des de fa temps ensorrada, una gran part d'ella en ruïnes.

La tarda serà l'hora del panxing i del repòs. De la conversa al costat d'un foc apagat. L'hora es torna més calma davant del bullici del matí... Alguns ja han marxat abans. La majoria no ho farà fins a mitja tarda, quan comenci a fosquejar. Cap al vespre encara hi restarà algun grup que vol aprofitar la jornada. Som a les portes de la primavera i el dia ja s'allarga. L'any vinent, igual com fa tants anys que ningú no recorda, el poble tornarà a convocar-se i acudirà a Sant Roc, serà el segon diumenge de Quaresma.

Santi Font i Bosch, volador

Volar; tots hem pensat alguna vegada: «si pogués volar, que bonic seria, com ho fan els ocells, amb aquella suavitat i senzillesa». Però el que no ho fa és perquè no vol; el vol lliure és un esport encara poc arrapat, però no hem d'anar gaire lluny per trobar el campió de vol lliure, el tenim al poble, és en Santi Font, el fill del confiter del carrer Llarg, una família molt popular a Salt.

La seva il·lusió de volar, el seu sacrifici, amb els diners que guanya treballant al Punt Diari, es comprà una ala i, som-hi a volar. Però això a simple vista no deu ser tan senzill com sembla, és per això que l'he anat a veure, ja que fa dos anys que ha conquerit aquest campionat d'Espanya i teníem el deure de portar-lo a La Farga, perquè, de campions, no en surten pas cada dia.

— Santi, quan vares veure per primer cop una ala que volava, què vares sentir?

— Vaig quedar bocabadat, fins que quan varen fer el campionat a Blanes, el primer dia lliure en varen faltar cames per agafar el tren i cap allà per poder-ho veure millor; al televisor ja ho havia

vist, però allà al cim d'aquelles muntanyes pelades, era massa, quedava bocabadat, esglaiat; quan tornava, ja pensava en qui m'hauria de dirigir per poder practicar el vol lliure; m'adreçaren a en Ramon Noguera, que llavors era el President del club Ícarus, l'únic que tenim per aquestes contrades. I, ves per on, ara sóc jo el President d'aquest Club.

— I quan vas començar què feies, on practicaves, sense ala?

— El primer que em van fer fer va ser uns cursats a Barcelona, després em vaig comprar una ala de segona mà, i amb els tres o quatre companys d'aquí a Girona, anàvem a Sant Martí de Llémena a practicar, primer fent corredis-

ses per aquells paratges per adonar-te que portes unes ales a l'esquena i que sents la sensació que et poden aguantar, després al cim d'un marge i voles uns segons, aprens a controlar-la, i quan et veus més segur, intentes fer uns vols més llargs, de cinquanta i cent metres.

— Quina és la sensació que fa poder fer el que fan els ocells?

— La mateixa que a qualsevol esport. Tot costa, però quan se'n sap és molt agradable, el paisatge és molt bonic, però potser el més important és poder dominar l'ala cap allà on tu la vols fer anar, barallar-te amb les tèrmiques, per poder tornar a pujar, buscar els vents favorables, i quan ho aconseguixes, quedes descansat i tornes a baixar planejant.

— Per què se'n diu Alta Delta?

Les primeres tenien la forma de la lletra Delta, però l'esport es diu vol lliure. Ara les ales ja són més obertes, no tenen res a veure amb les primeres que varen sortir, cada dia s'estan millorant.

— Santi, s'ha d'estar boig per practicar el vol lliure?

LANCIA PRISMA. UN MUNDO DE PRESTIGIO A SU ALCANCE

El LANCIA PRISMA es un nuevo concepto de diseño automovilístico. Una constante filosofía de superación ha hecho de LANCIA un auténtico símbolo de prestigio en todo el mundo. Usted puede ingresar en el exclusivo mundo LANCIA a través de PRISMA. Un coche que recoge toda la experiencia de los éxitos LANCIA en el terreno de la alta competición.

LANCIA PRISMA: 1.600 c.c., 105 CV., 5 velocidades, velocidad máxima 180 Km/h., trip computer, encendido electrónico, cristales atérmicos.

LANCIA PRISMA. No se conforme con menos.

LANCIA PRISMA.

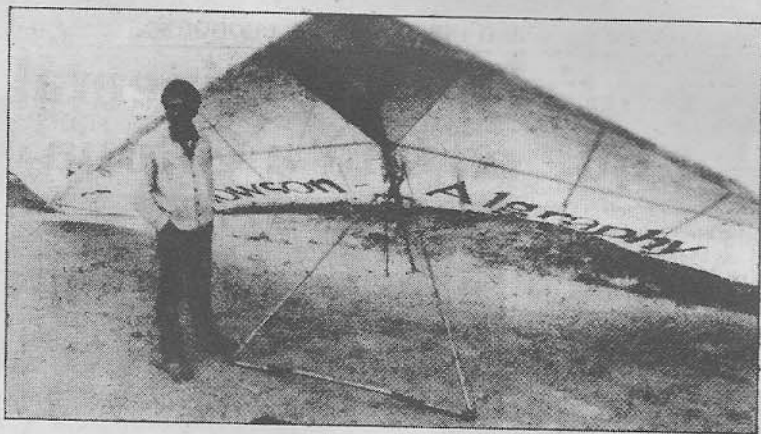
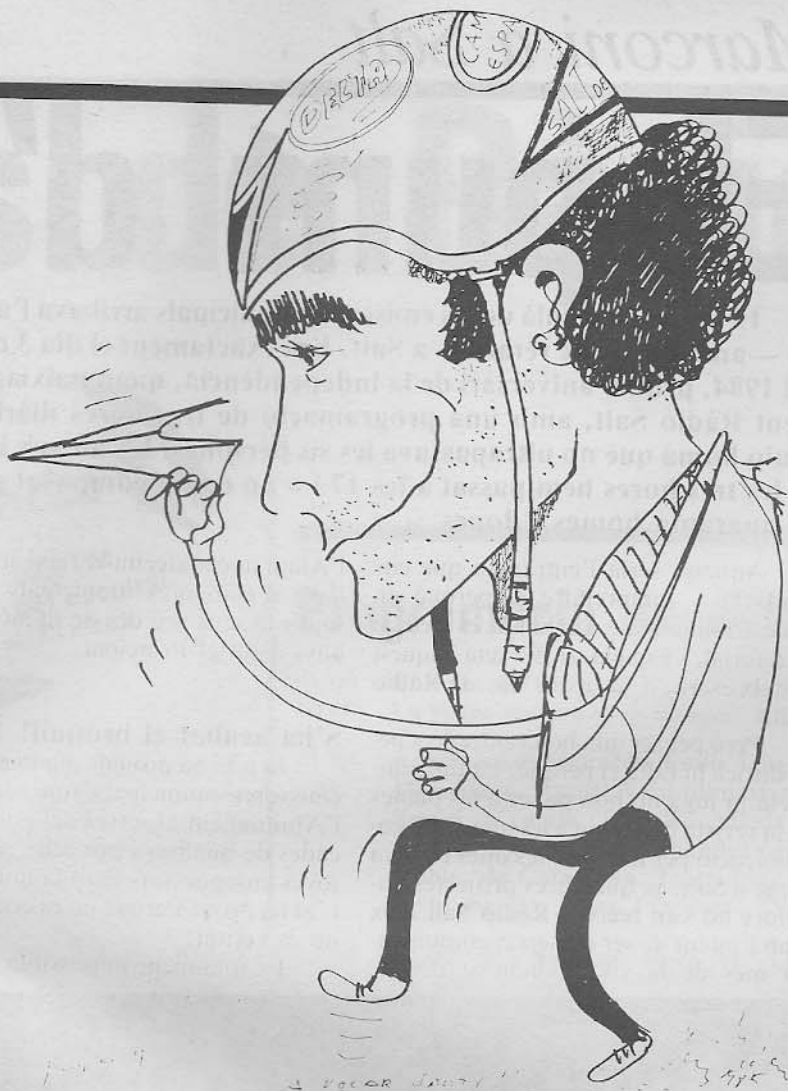
la diferencia de viajar en LANCIA.

VITSA

Concessionari Oficial per a Girona i Província
Avgda. Sant Narcís, 28 — Tel. 24 12 12 — GIRONA

Servei oficial: GARATGE INTERNACIONAL
Ctra. Girona-Anglès — Tel. 23 15 61 — SALT

— Això és el que pensa la majoria de la gent, per la poca confiança que es té d'allò que no se'n sap res. En tota la península Ibèrica només hi ha unes deu noies que el practiquin. A França per exemple, n'hi ha unes dues mil, el mateix que nois a tot l'Estat. A Itàlia, són més de deu mil les llicenciades que hi ha, és l'esport de moda; aquí encara no ha arribat la fòbia però ja anirà vinguent.

— **Qui, o a on has après a volar per llençar-te de fort en campionats?**

— Vols dir qui m'ha ensenyat?, sí, un anglès em va vendre una ala i ell em va ajudar perquè li interessava que jo quedés bé als campionats, però allà on vaig aprendre molt va ser al Montseny,

és el centre de reunió de tots els voladors de Catalunya, hi han mil cinc-cents metres d'alçada i pots volar molta estona fins que no arribes a baix. També, fer competicions a l'estranger, allà pots veure els millors del món i sens dubte que t'hi fixes. L'any que vaig poder anar a Califòrnia, el primer dia em vaig lesionar ja que els altres dies que quedaven de competició, en lloc de fer turisme, em quedava a veure com volaven els altres, i això sens dubte t'enriqueix molt.

— **Quin va ser el primer campionat que vares fer Santi?**

— Un que es va celebrar a Berga, però també vaig aprendre-hi molt, en-

cara que vaig fer el setzè lloc. Però l'any següent, el sentit de la puntuació va canviar, fins a llavors el que puntuava més era fer piruetes, acrobàcies, etc... Ara, per fer una bona puntuació has de fer quilòmetres, volar el més temps possible i més lluny del punt de sortida.

— **Què vol dir fer faldilles?**

— Aquesta frase la vaig introduir jo, ja que tothom en deia fer «laderas», que és el vol al costat de la muntanya; a mi aquesta paraula no em sonava gens bé, i buscant en el diccionari vaig adonar-me que el que fèiem se'n deia fer faldilles i ara tots els de per aquí ja ho diem així.

— **L'equipatge, a part de l'ala, deu ser el més important, no?**

— Sí, s'ha d'anar preparat, molt abrigat de cos i peus, ja que el fred és molt intens en les alçades. A dos o tres mil metres, les temperatures són molt baixes. L'equip, a part de la roba, és tenir una bona ala, i si tens altímetre i variòmetre millor.

— **Parlem un xic de com vares aconseguir els campionats d'Espanya?**

— El primer l'any 83, i el segon al 84. El d'enguany no s'ha celebrat. Bé, jo no anava pas a guanyar, sinó a participar, i les coses em varen anar molt bé i ho vaig aconseguir. El més interessant és ser dels vuit primers, ja que així pots anar a participar als campionats a l'estranger, encara que tots ens agrada fer el primer. Ara, aquest any ja hi aniré més obligat, perquè sóc bicampió.

— **Quan participes en competicions a fora, com ho feu per orientar-vos?**

— Ens donen mapes per seguir una ruta, i màquina de fotografiar per veure que has passat per allà, i fins on has arribat.

— **En quants països has estat participant?**

— El primer va ser al Japó, després a Alemanya, a Itàlia, Àustria, Estats Units, França i cap més, em sembla.

— **Quins són els teus projectes més immediats?**

— M'agradaria fer un vol de vivac, per anar de muntanya en muntanya, i poder fer quatre o cinc-cents quilòmetres, m'enduria el menjar i no pararia fins haver fer aquest recorregut.

— **Per fer aquestes coses es deu necessitar diners, t'ajuden les institucions, Ajuntament, Diputació, etc...?**

— La Diputació m'ha ajudat una vegada, els altres no, però el que seria més interessant per a mi seria trobar una casa, un esponsor, que m'ajudés, portant jo el seu emblema, a l'ala.

Santi sort, i endavant, els Saltencs et volem veure campió del món.

El punt d'ar

El fenomen català de les emissores municipals arribava l'any passat — amb un xic de retard — a Salt. Era exactament el dia 3 de març del 1984, primer aniversari de la independència, quan naixia oficialment Ràdio Salt, amb una programació de tres hores diàries i un equip humà que no ultrapassava les sis persones. En un any i escaig, de les tres hores hem passat a les 17 i a un equip compost per més de quaranta homes i dones

Aquesta seria l'entradeta que ens ajudaria a comprendre el perquè en aquest número de La Farga es dedica l'Editorial, l'Espieta, el Burxeta i aquest mateix escrit, a festejar l'any de Ràdio Salt.

Però per ser una bona entradeta periodística hi falta el perquè. La tinta impresa ja juga un bon paper a les planes de la revista que teniu a les mans. La comunicació per mitjà de les ones restava verge a Salt, ja que altres projectes anteriors no van reeixir. Ràdio Salt neix amb l'intent de ser un servei comunicatiu més de la vila, potenciat des de

l'Ajuntament afegint-se així al centenar llarg d'emissores municipals que fan sentir la seva veu des de fa més de cinc anys a tot el Principat.

S'ha acabat el bròquil!

Ja n'hi ha prou de mantenir que les emissores municipals són «la veu de l'Ajuntament al servei del poble, macades de qualitat i portades per quatre joves enjoguessats amb la música». Ja n'hi ha prou! Perquè no és cert! Perquè no és veritat!

Es totalment impossible (és a dir,

L'espieta

PEP MOLLERA

2 i 1

Ja en fa 2 d'anys, d'ençà de la Independència del nostre poble. Ah! i també en fa 1 que a Salt hi ha Ràdio... I encara més, es va per la TELE!

3 de març de 1985, diumenge a les 12 del migdia, al Saló de Sessions de la Casa de la Vila, l'Alcalde en Salvador Sunyer i Aimeric, ens surt amb el Parlament oficial: «LES CRÒNIQUES DE L'ANIVERSARI».

«Aquest any, senyores i senyors, no hi ha hagut cap saltenc que desembarqués a Venus o a Mart, ni tan sols a la Lluna, que ja és aquí a tocar... A l'hivern ha fet fred... i a l'estiu, en canvi, ja ho veieu, ha fet calor!... Podeu ben creure que no tenim port de mar, ni míssils... les bèsties no van a l'escola perquè encara ens en falten per a les persones... Hi ha més dones que homes i més lletraferits que milionaris... Els números han sortit, primer amb els dits, després amb la computadora... Diu també que l'Alcalde ha fet 61 anys i que per aquesta causa no ha descarrilat cap tren ni ha sortit als Telediaris. Li desitgem que en pugui celebrar molts més i un servidor, el cronista, també.

... Acabem, doncs, amb aquella sentència definitiva i desmitificadora: «Déu hi farà més que nosaltres». Aquestes n'eren algunes de les frases.

El mateix dia, justament feia un any que el poble de Salt podia gaudir d'una Emissora Municipal. Uns joves del poble es dediquen a fer Ràdio, quasi bé Professional! No ho han pas celebrat amb un Parlament Oficial, sinó que hi han dedicat tota una setmana, Déu n'hi do! A Salt s'han celebrat les 1.^{eres}. Jornades Radiofòniques. La Publicació del diari «MARCONI a Salt» i la festa del Pati de La Farga quina moguda.

Ara, la Tele: Aviat en podrem parlar.

nís de Ràdio Salt

utòpic) fer el salt de les tres hores a les disset; de la mitja dotzena de persones a la banda dels quaranta; si no és organitzadament i aplicant criteris de professionalització que no comporten necessàriament estructures rígides i tancades.

Somniatruites

Com es lliga la professionalització i la organització, parlant d'un mitjà de comunicació com Ràdio Salt, sense que es donin estructures rígides i tancades i, més a més, fent servir uns estudis poc més grans que una llauna de sardines? La resposta és senzilla i planera com la gent de Ràdio Salt: Som uns somniatruites; la imaginació és la mare dels ous.

Saber fer brunyols

Popularment (del poble) un brunyol és un nyap, una cosa mal feta, una cagarada... Sortim de la Setmana Santa Saltenca —no és el moment de posarnos irreverents— i hem tastat brunyols de molt bona qualitat, posant en entredit la dita. L'acceptació dels brunyols rau als ingredients tradicionals i a la manera de combinar-los. En la ràdio, igual. L'audiència depèn de com combinar els ingredients.

Un matí ple de concursos, sorpreses i participació. L'informatiu de les dues. Tota la tarda plena de música per no perdre el fil. L'informatiu de les 10. A la nit creació i informació des dels punts de vista més diversos. No cal inventar res, el punt d'anís dels brunyols depèn dels gustos.

103.FM 103. FM

Programació de dilluns a divendres

- 08.00 **Bon dia des de Salt.**
10.00 **La ràdio rodona** d'en Gregori Rigau.
- 11.00 **Amics col·leccionistes.** Emili Torrent (dilluns).
(20) **Ona blava.** Agustí Vehí (dimarts).
Servei de català. Toni Rusalleda (dimarts)
El petit esport. Pili Fernández (dimecres)
Pobles de Catalunya. Josep Pladeveya (dijous).
Avui mercat. Josep Pladeveya (divendres).
- 12.00 **El salt de l'Àngelus.** Josep M.ª Oliveres.
12.15 **La ràdio rodona.**
14.00 **Salt II.** L'informatiu local.
Noticiari Verd. Josep Planas (dijous).
14.15 **Tota la tarda.** Josep Lluís Blázquez, Anna Figueres, Jaume Gou i Miqui Figueres.
16.00 **Catalunya canta.** Josep Pladeveya (dilluns, dimecres i divendres).
18.00 **Tota la tarda.**
21.00 **Gatzarejar.** La Gatzara d'Anglès (divendres).
22.00 **Salt X.** L'informatiu de la nit.
22.15 **Musicofrènia.** Lluís Hugué, Teresa Buenaventura i Jordi Arbonés «Nif» (dilluns).
La Junta de la Cloaka. Sami, Soci i Nif (dimarts).
Riff Raff. Josep Lluís Blázquez (dimecres fins a quarts de nit).
La nit del dijous. Josep Antón López (dijous).
La vida en solfa. Montse Gispert, Paula Expósito i Toni Carbonell (divendres).
- 00.00 **Kissing the pink.** Glòria Perez i Genís Rosa (dimarts).
Hueso duro/Os dur. Exterminio (dijous)
01.00 **Fi de les emissions.**

Programació de dissabtes

- 00.00 **Tremplant amb en Lites.** Josep Plazas «Lites» i Jaume Grou.
08.00 **Ona lliure.** Miqui Figueres i Josep Pladeveya.
09.30 **el Salt Cultural** Guillem Terribes.
10.00 **Ona lliure.**
12'30 **Tret a cistella.** Toni Llaràs, Dolors García i Jaume Esparraguera. Club de Bàsquet Salt.
13.30 **Temps de sardanes.** Jaume Planas. Salt Sardanista a la ràdio.
15.00 **Gent de Salt.** Josep Maria Oliveres i Oliveres.
16.00 **De 4 a 7 jove.** Josep Maria Coromines i Josep Plazas «Lites».
19.00 **Dissabte psicodèlic.** Jordi Pellejà.
22.00 **Sal X.** L'informatiu de la nit.
22.15 **A tot roc.** Francesc del Olmo.
24.00 **Fi de les emissions.**

Els Brunyols de Setmana Santa

Dintre les especialitats típiques de la pastisseria catalana hem de diferenciar les que fan els pastissers, veritables artesans de la nostra gastronomia llaminera, i les que per tradició popular s'han mantingut fins avui, vives en els fogons de les nostres llars, sovint coincidint amb diades assenyalades. La Crema de Sant Josep o els Brunyols de Setmana Santa en són, potser un bon exponent.

A més d'un lector, si és que ho llegeix algú, li haurà fet mal d'ulls veure escrit «Brunyols», així amb «r», quan segons el Diccionari de la Llengua s'ha d'escriure «Bunyols». Forma dialectal de les nostres Comarques? Deformació del mot inicial? Amb el permís benevolent del Sr. Corrector he escrit «brunyols» perquè estic segur que, així, amb «r», són més bons.

Llegeixo en el «Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana» de Joan Corominas, que la paraula brunyol és una variant fortament arrelada a les Comarques Gironines, i que la trobem també a l'illa de Sardenya, en els dialectes Sassarès i Lugodorrès en diuen BRUGNOLU, i no cal dir en Català de l'Alguer, que en el seu parlar son BRINYOLS.

Segurament que els brunyols de les nostres Comarques varen arribar a Sardenya, amb el seu nom propi, en el transcurs dels segles que l'Illa estigué sota la Corona Catalano-Aragonesa. Ara només caldria saber si els Algueresos també fan «brinyols» per Setmana Santa,

i si fan la mateixa recepta que avui publiquem nosaltres.

M'he permès de transcriure aquesta recepta, que de cap manera vol ser la millor, conscient que a cada casa que

fan brunyols tenen la fórmula que els fa ser els més bons del Poble. Els uns hi posen matafaluga, d'altres una mica d'anís o aiguardent, i fins i tot a casa hi posem un bon raig de Ratafia d'elaboració també casolana.

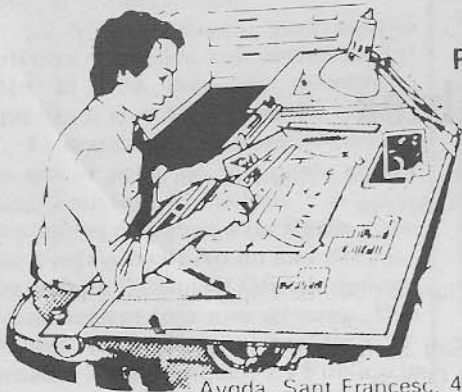
D'origen antic, i desconegut del cert el per què es fan per Setmana Santa, els brunyols probablement eren una llaminadura permesa en els llargs dies de dejuni i abstinència de les Setmanes Santes dels nostres avantpassats, que servien, alhora, per «trencar el cuc» en-

Els nostres infants són els primers a l'hora de fer, i també de menjar, els brunyols

FOTOCÒPIES
CÒPIES DE PLÀNOLS
PAPERERIA
TÈCNICA
MATERIAL
PER A DIBUIX
I OFICINES

A GIRONA
Avgda. Sant Francesc, 4 Tel. 20 39 44
Migdia, 11 Tel. 21 35 65

A SALT
Passeig d'Olot, 166
Tel. 23 27 08

SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE

MOBRA, S.A

Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls

TALLER: Camí Antic de Salt a Vilablareix, s/n.
Tel. 23 53 17

PER A CORRESPONDÈNCIA: MOBRA, S.A.
C/. Esteve Vila, 10-5.º 2.ª SALT

tre els àpats, més lleugers que de costum en aquests dies de penitència, sobretot si no tenien «La Butlla» que els dispensava de fer magre.

Les nostres contrades no són pas prolífiques en especialitats de pastisseria casolana, i, fora dels brunyols i la crema, que també anem substituïnt per «coquetones» i «natillas» de clara procedència estrangera, les altres especiali-

tats les comprem a la pastisseria de la cantonada: el Tortell de Rams, la Mona de Pasqua, els Panellets per Tots Sants, etc.

Cal conservar aquestes tradicions i per Setmana Santa fer brunyols a casa, encara que en sentit figurat en fem tot l'any. D'aquests, no cal que us en doni la fórmula.

Finestra

J. BOSCH

En Miquel Plana, d'Olot, a Salt

Mentre escric aquestes ratlles, després d'haver visitat l'exposició de Llibres de Bibliòfil de Miquel Plana a «Les Bernardes», tinc a les mans el catàleg de l'exposició i també el que varen editar amb motiu de la primera exposició d'aquests llibres per les Festes del Tura del 1982. Ambdós són, cada un amb el seu estil, una bona mostra del treball acurat i pulcre que trobem sempre en la seva obra.

L'artista olotí és alhora un artesà, per això cal valorar la seva tasca des d'aquesta doble perspectiva, avui difícil de trobar: El gust per la feina ben feta, la investigació i l'art, per fer-nos arribar els seus llibres de bibliòfil, on amb, la dignitat del pergami, hi trobem també la bellesa dels gravats i els textos triats d'entre els nostres autors més representatius.

Miquel Plana ens ha portat una aleanada d'aire de la Garrotxa i cal que l'aprofitem. Massa sovint ignorem la importància de la ciutat d'Olot dintre el conjunt de les nostres comarques, només els planteraires del nostre Poble són cada dilluns al Firal olotí, fidels ambaixadors de les nostres hortes a la Capital de la Garrotxa des de fa molts anys.

D'ençà que ens varen treure el «Carrilet» que ens acostava a Olot, una carretera que n'hem dit «de la vergonya», pel seu deplorable estat, havia de ser el camí més fàcil (?) per arribar-hi des de Salt. Avui, el túnel per sota el Coll de Bas ens l'ha aplanat una mica més, però tot i així Olot queda massa allunyat del nostre Poble, i no vull pas dir ara la distància geogràfica, sinó el desconeixement que patim d'aquesta «Ciutat dels Volcans», i de la seva gent.

Per aquesta raó he celebrat que en Miquel Plana portés la seva obra a «Les Bernardes». Al meu entendre, en el seu treball d'artista/artesà s'hi resumeix el tarannà d'una contrada, on els colors, els cingles i els volcans són cromatismes del verd i l'ocre, els relleus atrevits i venerable l'antigor dels cons volcànics ofegats.

Brunyols de Setmana Santa

Ingredients:

3'200 kg. de farina de blat
0'250 kg. de llevat de París
9 ous (de gallina)
1'500 kg. de sucre

1 unça de sal
1 litre de llet
0'200 kg. de mantega
1/4 de litre d'anís
La pell ratllada de dues llimones.

Primer es fa la pasta de la manera següent:

En una conca, o atuell similar, s'hi engruna el llevat i es desfà amb una mica de llet. S'hi afegeixen els ous, el sucre, la sal, i la mantega desfeta també amb una mica de llet tèbia. Tot ben barrejat, s'hi tira l'anís i les pells de llimona que prèviament hem ratllat. S'hi acaba d'abocar la llet i es torna a remenar amb un afinador de sopa, mentre s'hi va afegint la farina a cullerades de manera que no quedin gramallons.

Quan la pasta s'hagi espesseït prou, caldrà treballar la massa amb les mans dintre de l'atuell fins que estigui ben lligada i la puguem treure com un pa per acabar-la de pastar sobre una taula, on hi anirem afegint la farina que ens queda fins aconseguir un pa compacte a punt de llevar.

Dintre d'un paner, amb palla o draps que aguantin l'escalfor, s'hi posa la massa embolicada amb un farcell. Poseu-la després en un indret que es mantingui en una temperatura alta, així llevarà millor.

El llevat farà creixer la massa, veureu com al cap d'unes hores es clivella la crosta, és bon senyal.

Per coure'ls, poseu una paella al foc, ben plena d'oli d'oliva. Quan l'oli sigui calent podeu posar-hi troços de pasta que prèviament haureu tallat i que podeu donar-li forma de rosquilla o del que vulgueu, sempre que tingui la forma de brunyol.

Nota: La transcripció d'aquesta recepta ancestral, d'origen saltenc, no assegura de cap manera que els brunyols quedin bé, per tant, ni La Farga, ni el Meneró del Rec, no es fan responsables dels «brunyols» que puguin fer-se amb la seva utilització.

motos catalunya

PERE TEIXIDOR

VENDA I REPARACIÓ DE BICICLETES
VELOMOTORS, I MOTOCICLETES
MONTESA • DERBI • HONDA
GIMSON • VESPA • VESPIÑO
PEUGEOT • PUCH

Carrer Major, 307 - Tel. 23 93 67
SALT (Girona)

Miquel de Palol, i la Girona del tombant de segle

El vint-i-quatre de febrer celebràvem el centenari del naixement de Miquel de Palol. Un dels representants, juntament amb Carles Rahola, Rafael Masó, Xavier Montsalvatge, Laureà Dalmau i Prudenci Bertrana, del modernisme gironí.

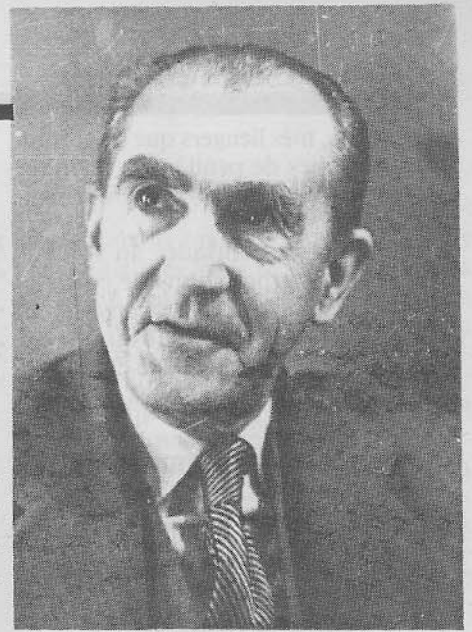
El modernisme fou un moviment revolucionari. S'acsejà consciències i emplenà el cap de somnis, alguns d'ells esdevinguts realitat. El modernisme era, d'alguna manera, l'antítesi d'aquesta passa endèmica que sembla contagiar el jovent d'avui i que en diem «pasotisme», indiferència i desmenjament envers qualsevol inquietud.

Els modernistes foren iconoclastes contra tot tipus d'encotillament. Homes d'una curiositat insadollable, que xuclaven la vida amb apassionament, com si cadascun dels instants que vivien fossin els darrers: Els ulls els tenien fets envers Europa de l'avantguardisme, de l'expressionisme pictòric i el teatre ibsenià.

Però al costat d'aquesta recerca constant, i d'aquesta insatisfacció davant la mesquinesa i la manca de pers-

pectiva de la vida social d'una petita ciutat com era la Girona del tombant de segle, hi havia un idealisme fonamental i una fe en l'home dinamitzada pel patró nietzscheà i hegelianà.

Al darrera, s'hi erigia l'ombra impressionant de Joan Maragall i la filosofia regeneracionista. L'optimisme general per la puixança industrial i l'expectativa d'haver estrenat una nova centúria.

Es clar que això ho veiem ara, en perspectiva de cent anys. L'any 1900, Miquel de Palol tenia quinze anys, aquella edat del **no en sabem més**, que cantava en Serrat. I ja havia publicat una poesia en un diari gironí, dedicada a la **guerra de Cuba**. Es un vailet d'empena. El més jove de la colla. Una colla que fa tronar i ploure a la **levítica Girona** de copalta i mantellina negra; de levites i sotanes; d'industrials reacciona-

Recull d'història de Catalunya

Elegir un rei castellà i perdre poc a poc bous i esvelles fou tot u. S'anaven succeint reis i dinasties amb més o menys encert o amb més o menys enfrontaments entre Catalunya i Castella. Encara que «oficialment» les corts catalanes mantenien el seu poder, les relacions amb el rei de torn no foren sempre cordials, els alts i baixos foren freqüents. L'absolutisme dels reis de Castella, acostumats a manar sense oposició, s'enfrontava amb la tradició catalana, que es regia per una constitució i unes lleis emanades de les corts i que el rei estava obligat a respectar.

En el regnat de Felip IV la situació empitjorà i s'anà covant l'odi que desembocà en l'anomenada guerra dels Segadors, 1640-52, nom que li ve per la participació o encapçalament de la revolta (Corpus de Sang) de les colles de segadors del pla de Barcelona, que amb la falç a la mà entraren a la ciutat per acabar amb tot el que representava el poder absolutista.

La guerra fou llarga i cruel, les tropes castellanes entraren a la ciutat per «posar ordre» i els catalans no tingueren més remei que buscar ajuda a França, que correspongué per a expulsar la tropa castellana. Aquesta ajuda, però, no era desinteressada ja que pretenien apropiarse del Roselló. Tampoc no res-

pectaven les nostres lleis, i això féu que els catalans se'n distanciessin i que les tropes castellanes, de nou, ocupessin el país. Altrament, la que en va sortir beneficiada fou Portugal, que, aprofitant la dispersió de la tropa castellana, aconseguí la independència (1640); això sí, també a costa de molta sang.

Les contínues guerres que sosté Felip IV per Europa acaben amb l'or que venia d'Amèrica i amb els homes i diners dels pobles que regia sota la seva corona, i sense diners no es guanyen guerres. Les derrotes es transformaven en pactes, a costa, moltes vegades de qui menys culpa hi tenia. Amb el tractat dels Pirineus i el casament de Maria Teresa, filla de Felip IV, amb Lluís XIV, rei de

França, Catalunya en surt mal parada. Part del seu territori és obsequiat com a regal de noces, sense coneixement de les corts catalanes, però com a «captius i desarmats» que érem no hi valgueren raons, ni tampoc l'oposició aferrissada dels catalans anexionats a França, els quals, encara, sofriren amb més pressió el centralisme jacobi.

Els pactes entre reis eren un mercadeig on es regalaven o venien pobles com si fossin patates. En aquest tractat, Catalunya va quedar repartida entre dos estats, i així resultà més fàcil l'intent d'anorrear la nostra llengua i cultura, l'espero de la seva contínua voluntat de refer-se.

A més a més, les continuades guerres entre estats per situar sota la seva sobirania més terres i pobles, creaven noves aliances per afeblir els monarques contraris. També, els casaments i les herències juntaven, partien o separaven pobles, i en aquestes ocasions, aliar-se amb pretendents representava independència o subjugament, segons si s'assolia o no el tron.

Amb la mort de Felip IV, el regne de Castella quedà sense successor i al-

ris i botiguers panxacontents; de liberals esporuguits i carlins trabucaires.

Quan s'embranquen a treure al carrer l'**Enderroch**, en Miquel de Palol té disset anys. El nom ja ho diu tot: a través del diari volen tirar per terra la hipocresia dels ciutadans de pro i esdevenen els **infants terribles** de la Ciutat dels Quatre Rius. Quan surten noms i cognoms relacionats amb determinats jocs d'estranguis, l'**Enderroch** ha de plegar veles. I ja no les pot tornar a desplegar.

La llavor, tanmateix, ha germinat. Els **Jocs Florals**, —som a l'any 1903— prenen carta de naturalesa i esdevenen els segons de Catalunya en importància, després dels de Barcelona. Enfront d'una Girona rutinària, el grup milita per normalitzar la llengua catalana.

De 1900 a 1906 s'intensifica també la presa de consciència social d'aquell grup de joves tan llançat: A les eleccions

de novembre de 1901 la Lliga Catalana venia els cacics, que no s'hi conformaven. Els joves els posaven a ratlla, i segons conta **Rahola**, un dia els de la colla **van anar a parar a la presó per haver proferit, en ple carrer, alguns crits contra els «cacics» de la ja aleshores «vella política»**. A la revista «Vida», **Rafael Masó**, hi deixà escrit el testimoni amb l'article biogràfic «Tres dies de presó». I l'historiador local **J. Vinyes i Comas** ho explica també, amb aquestes paraules: **Hi hagué diligències criminals i uns quants joves ben coneguts passaren dos o tres dies a la presó, en contínua recepció de visitants als quals obsequiaven, en record, amb postals d'una sèrie que contenia el cant dels Segadors, que subscriuien tots al dors.**

Per a **Prudenci Bertrana**, el germà gran de la colla, **Miquel de Palol** era, simplement «el poeta». L'afecció a les

lletres i el compromís patriòtic li venia ja del seu pare, **Pere de Palol**, un dels impulsors de la **Renaixença catalana a Girona**. Bertrana el defineix amb ben poques paraules: «Un poeta entusiasta de **Les flors del Mal** i de **El Jardí dels suplicis** i cantor de perversitats eròtiques, però bon minyó. L'estil de **Miquel de Palol** té molts trets paral·lels al decadentisme evanescent i simbolista. Li ve dels seus estudis a Barcelona i del contacte amb els cercles més esquerrans de **El poble català**, entre els quals hi ha **Alfons Maseras i Puig i Ferrater**. A més de Baudelaire l'influeixen profundament Meterlink, Heine, Carducci i d'Annunzio. Seguint el costum de l'època, Miquel de Palol amaga ben sovint la seva forta personalitat darrera de pseudònims escollits: **Cartes Palaus, Narcís, Epicur, o Rafel Ediver.**

R. TORRAMADÉ

tre cop Catalunya s'alia amb el perdedor. Òbviament surten diversos pretendents, encara que els més directes i poderosos —que és el que compta— són: Carles d'Àustria i Felip d'Anjou, provinents dels Borbons. Catalunya, per la tradició més liberal dels Àustria i per l'oferiment de defensar la seva causa, reconeix aquest pretendent i recupera la independència que havia perdut. Malauradament, però, altra vegada els pactes entre corones la deixen a mercè de Felip d'Anjou (ara Felip V, rei de Castella), el qual, a pesar de la resistència del poble català (11 de Setembre de 1714) el venç i subjuga.

Com en d'altres ocasions, Catalunya és traïdonada i nous pactes (Tractat d'Utrecht) ens tornen a posar sota el jou de Felip V, a canvi de la retirada dels nostres aliats anglesos. Felip V els ofereix, a canvi, l'ocupació a perpetuïtat de Gibraltar i Menorca. Catalunya passa, així, definitivament —fins avui— a formar part del nou estat. Una cruel represió fou el primer bon dia.

Amb tot, cada poble del nou estat conservava els seus símbols i senyeres; el rei tenia la seva particular. La marina mercant adopta la catalana com a

simbol i el nou exèrcit unificat, una altra amb els mateixos colors, però sense tantes franges. Aquesta fou la que, sota el regnat de Carles III (1843), s'imposà com a bandera a tot l'estat, o sigui, la que existeix actualment. Durant el període de la segona república es canvià una franja groga per una de morada, com a recordança i en memòria dels «Comuneros de Castilla».

Es impossible fer desaparèixer un poble per la força si no se l'extermina, per això a pesar de les contínues represions, la bandera catalana —com a símbol d'identitat— rebrolla quan el temps i les circumstàncies ho permeten. És la bandera d'un poble oprimat que clama justícia i uns drets que li foren arrabassats per la força de les armes.

Konstandinos P. Kavafis

«Recorda, cos...» (musicat per Marina Rosell) i «Jònica» són dos versos extrets del llibre de poemes de K.P. Kavafis, traduïts per Carles Riba, una de les més belles traduccions fetes al català, ja que Riba, per a poder donar una versió més clara, una mostra més pura del llenguatge utilitzat pel poeta grec, prescindeix fins i tot de la rima, cosa que d'altres, i em refereixo principalment als estrangers com Pontani, Mavrogordato, Dalmati, etc., no són tan fidels a la construcció original i inclouen en els versos, a fi d'obtenir una millor coincidència de so, paraules que no són les exactes al text original.

D'aquest llibre —bàsicament didàctic— com molt bé explica Alexis E. Solà en el pròleg, en podríem fer una clara divisió dels temes que el componen; d'una part, els poemes eròtics, que fan al·lusió als amors prohibits i també d'una manera confusa i bastant atrevida a l'amor homosexual, dels quals Riba, per por a un enfrontament violent amb la gent d'aquella època no va incloure en aquesta antologia, com per exemple «Per romandre»; d'altres, com són «Jura», el «Termini de Neró» el «Mirall a l'entrada», sí que hi figuren, potser perquè dissimulen un xic més el trastorn del seu autor. Altres poemes ens endinsen al magnífic món de la Grècia hel·lenística, fruit d'un complet estudi i d'una profunda reflexió. Kavafis ens descriu, d'una manera pessimista i amb sentiment tràgic, l'enso-

rrament de l'hegemonia grega a la Mediterrània i la resta són poesies dedicades a Alexandria —la seva estimada i mitificada ciutat— a on va residir bona part de la seva vida.

El llibre —tot enter— és també una invitació a recordar aquella llengua mig apresada fa anys, de la qual amb prou feines si recordo el significat del *tanatos* (mort), *talassa* (mar), *eleuteria* (llibertat)... i a part de tot això sempre és falaguer sentir-se unit al poeta pel mateix sentiment que troba i trobo fent un poema («A tu recorro, Art de la Poesia, / que tanmateix saps drogues per a ensopir el dolor, / almenys per a intentar-ho, en Fantàsieig i en Paraula»)...

M'hauria agradat també transcriure-us el text original del poema ÍTACA (adaptat i musicat per Lluís Llach) per a engrescar-vos, en aquest camí ple d'aventures, a conèixer *Els Lestrígons*, *els Cíclops*, *el feroç Posidó*, que no toparàs mai si no els portes amb tu dins la teva ànima, si no és la teva ànima que els dreça davant teu.

JÒNICA

Per bé que trossegàrem llurs estàtues
per bé que els bandejàrem de llurs temples,
no per això moriren pas els déus.
Oh terra de la Jònia, a tu encara t'estimen,
guarden el teu record llurs ànimes encara.
Quan un matí d'agost s'aixeca damunt teu,
per la teva atmosfera
revé com una saba de llur vida;
i de vegades una aèria,
jovenívola forma,
indefinida, amb trànsit prompte,
pel cim dels teus pujols es veu com passa.

RECORDA COS....

Cos meu, recorda
no solament com t'han arribat a estimar,
no solament els llits on has jagut,
sinó també aquells desigs que per tu
lluïen dins els ulls obertament!
i tremolaven dins la veu-i algun
fortuït entrebanc els va fer vans.
Ara que tot això ja són coses passades,
fa gairebé l'efecte que també als desigs
aquells vas ser donat-ah, com llüen,
recorda, dins els ulls que se't clavaven;
com tremolaven dins la veu, per tu, recorda, cos.

miralls

manipulació de vidre pla
especialitat en vidrieres artístiques
distribuidor de les finestres en
gelosia i mampares per a bany

VENTILAR
VENTILAR
VENTILAR

C. Bolívia, s/n
(Cantonada Passeig d'Olot)
Tel. 23 58 11 SALT (Girona)

25 anys escoltes

Ja l'any passat aquesta revista va dedicar un número molt ben resolt sobre els 25 anys de l'escoltisme a Salt. Ara que és l'any internacional de la Joventut, entre antic escoltes i l'actual junta, així com els actuals escoltes que hi ha a salt, s'està preparant tota una sèrie d'actes i xerrades sobre la feina feta i el futur de l'escoltisme, així com una trobada de convivència entre «els antics» i «els actuals».

El que jo ara voldria dir, aprofitant l'avinentesa i l'actualitat del «ésser escolta a Salt», és que per a una majoria dels que varen poder ser a les «files» de l'escoltisme i que teníem entre els 10 i els 14 anys i ara en tenim de 30 a 40, va ésser a través de l'escoltisme que ens vàrem anar creant una imatge com a persones i una altra manera de viure i de veure la vida. També a través de l'escoltisme vàrem poder tenir una altra imatge de Catalunya que no pas la que ens venien. També a través de l'escoltisme coneixem i aprenem la nostra

llengua, uns altres amics i a fer-nos homes d'una altra manera. És curiós que aquesta consciència del que ens va donar l'escoltisme no la teníem en aquell moment, sinó uns anys després, i fins i tot ara molts n'estem retrobant els fruits. I aquest fenomen, si ho mirem bé no només va passar a Salt, sinó a tots els pobles que varen poder tenir accés a l'escoltisme, a les capitals ja era diferent. Moltes més coses podria dir del que em va representar l'estada dins l'escoltisme a Salt, però aquí deixo aquestes impressions sense oblidar el que ha

fet l'escoltisme per a Salt, ja no només a nivell particular sinó com a entitat que ha treballat a Salt i per a Salt. Que aquesta imatge que jo en tinc de l'escoltisme, i que sembla «difícil», no es perdi o que es tingui present. Gràcies.

Cartes a La Farga

Una abraçada d'en Josep Cebrian

Benvolguts amics que em llegiu:

El motiu de la present és per dir-vos adéu des d'aquestes pàgines a les quals tantes estones i esforços hi he dedicat durant els últims anys.

Tots em coneixeu, ja que són ja més de cinc anys els que porto dedicats a fer que «La Farga» arribi a les vostres mans, ocupant-me en fer possible la seva finançació a través de les aportacions voluntàries dels anunciants, sense més elements que la meua bicicleta i el meu cor, que és com dir la meua il·lusió i la meua estima envers aquest instrument de comunicació, de germanor i de bona voluntat que és la revista que, com un amic a termini fix, entra a casa vostra i us porta notícies d'uns i altres, d'aquí i d'allà, d'activitats, inquietuds, projectes, realitzacions, fites assolides, fracassos (que també n'hi han) en aquest nostre estimat poble de Salt.

M'ha arribat l'hora del relleu, de donar entrada a saba nova que dugui a terme la tasca que he vingut fent, i no perquè el meu ànim no estigui a punt per a seguir en la bretxa, sinó perquè, per desgràcia, ja se sap, els anys no perdonen, i avui el meu estat de salut no em permet desenvolupar la meua activitat amb la intensitat i la dedicació que abans hi posava i seguir buscant nous col·laboradors i renovar el planter

d'anunciant que, durant aquests últims cinc anys llargs, han vingut col·laborant ajudant a pagar les despeses de la revista.

A tots els que em llegiu, però especialment a ells, van dirigitdes aquestes lletres d'agraïment, perquè gràcies a ells ha estat possible que «La Farga» arribés a ser aquesta realitat de què avui disfrutem. I si bé és veritat que un mitjà de comunicació com aquest és el resultat de la suma del treball dels qui ho fan possible mitjançant la seva aportació literària i gràfica, la confecció material i tècnica i la finançació d'aquests mitjans, així com també l'acollida dels seus subscriptors, la veritat és que aquesta és ja una altra història i plomes més destres que la meua s'ocuparan d'això.

El cert és que el meu treball ha estat cuidar materialment els anunciants que, amb les seves aportacions han fet possible com deia al principi, la realitat actual i, per això, és a ells a qui va dirigit principalment la meua despedida i el meu agraïment.

Vull dir-los que ja no seré jo el qui vagi a importunar-los i a robar-los uns minuts del seu temps que tan desinteressadament m'han regalat, i de la seva comprensió i generositat amb què han atès les meves demandes d'ajuda a favor d'aquesta bona causa. Vull tam-

bé demanar-los perdó per si alguna vegada deixant-me portar d'un excessiu zel envers el fi que em guiava, ha sortit el seu anunci a «La Farga» sense haver-ho consultat abans a l'interessat. Sé que no vaig obrar bé, però puc dir, en honor a ells, que ningú va deixar de perdonar-m'ho. I finalment vull agrair a tots, independentment de la seva col·laboració, el tracte que sempre m'han donat i la manera que m'han rebut. Saben, i des d'aquí em complau publicar-ho, que tenen en mi a un amic pel que vulguin disposar.

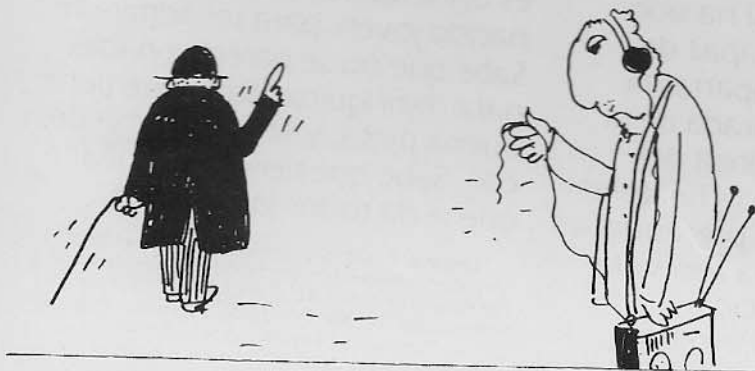
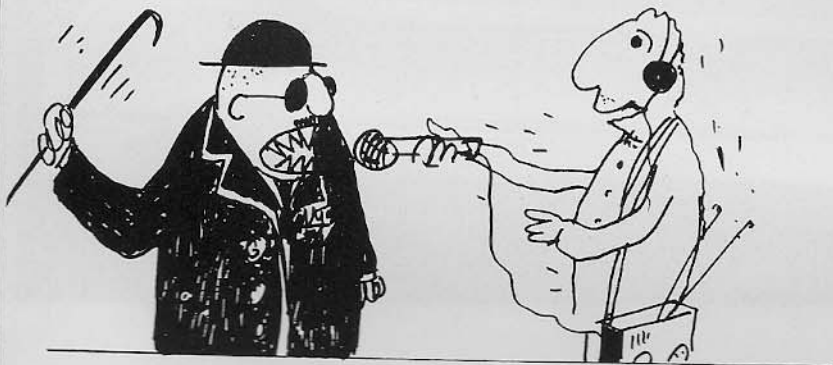
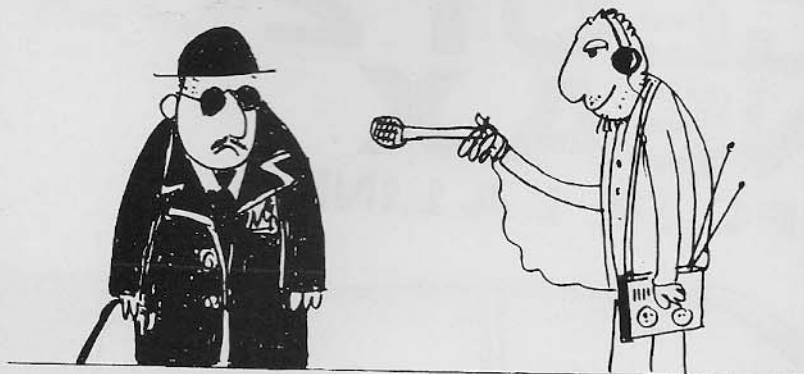
Espero que d'ara endavant continuï la seva col·laboració amb qui em substitueixi en aquesta tasca. Sé que no travessem temps bons, però m'atreveixo a demanar-vos-ho des d'aquí per última vegada, per a la bona marxa d'aquest butlletí que començà ésser «La Farga» i que ha acabat convertint-se en la Revista del Poble de Salt, després d'aquests cinc anys ininterromputs de publicació, gràcies a l'acollida dels veïns i simpatitzants de la nostra població, i que s'ha convertit en quelcom de tots. Per favor, no la deixeu perdre.

Rebeu tots, lectors, anunciants, redactors i tècnics, junt amb el meu agraïment i despedida, una abraçada ben forta del vostre amic i conveí,

JOSEP CEBRIAN

L'acudit foll

BUGARAC

La vida amb humor

BURXETA

Ràdio Salt Collita del 84

Normalment, hom sol celebrar les noces d'or i les noces d'argent. Però, de la ràdio, hom pot celebrar-ne perfectament el primer aniversari. Com també d'una revista. La majoria de revistes no passen del número tres. LA FARGA és un cas excepcional: ja va cap als setantacinc números. I això és quelcom fora de sèrie per a Salt. Tant de bo que passi el mateix amb Ràdio Salt.

La gent de la ràdio sempre m'ha resultat simpàtica. A vegades no els acaba d'entendre, però són simpàtics. I té mèrit la seva feina: xerrar i xerrar, sovint amb força dignitat. Un meu amic, sarcàstic però realista, em deia: «No saps pas la quantitat de collonades que es poden dir en un minut». I val a dir que, d'aquesta fruita, se'n pot collir a cabassats a la ràdio. Ep! A la ràdio i a la televisió. Perquè la majoria de programes de televisió no han passat encara de l'etapa del xerrar i xerrar. Hom pot collir vertaderes «perles», com la d'un telediarí de fa una temporada. El presentador parlava de les taronges, i després de fer avinent que Espanya exporta a cor què vols, va deixar anar aquesta: «Aquí comemos una calidad especial de naranjas que se llama «rebuig» (cal pronunciar rebuic). Pobres desgraciats! No havien endevinat que rebuig vol dir en castellà... com es diu rebuig en castellà? És igual, la cosa ja s'entén. Jo ho traduiria —a la vista de la «patinada» del presentador de torn — amb el mot «rebuino». I aquest mot sí que el sé traduir al català. És allò de «cap bram d'ase no puja cap al cel».

Bé, tornem a la ràdio perquè, amb allò dels trencalesques catalano-castellans, «se me havia ido el santo al cielo».

Felicito cordialment els companys i companyes de Ràdio Salt, i els auguro molts anys de tasca informativa eficient i acurada. Cal que procurin no caure massa sovint en errades lingüístiques, com aquella del nostre inefable «maregassa» de TV3, quan va dir que ens cauria a sobre una pluja «sobtosa».

**MO
CRO
I**

CONSTRUCTORS, S.A.

CONSTRUCCIÓ DE:
CASES UNIFAMILIARS
XALETS INDIVIDUALS
TOT TIPUS DE REFORMES
I MANTENIMENTS

*Una empresa jove
al servei del poble*

Processó, n.º 57
Tels. | 23 88 94
| 23 86 02
| 23 43 59
SALT - GIRONA